DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 11 listopada 1947 r.

Nr 43

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

350

OKÓLNIK

z dnia 10 listopada 1947 r.

w sprawie udzielania przez zakłady lecznicze informacji dla celów podatkowych.

Ministerstwo Skarbu udziela do wiadomości Izbom Skarbowym, Urzędom Skarbowym oraz Rewizyjnym poniższy okólnik Ministerstwa Zdrowia.

Z ostatniego zdania przytoczonego okólnika wynika, że dane dotyczące operacji ginekologicznych, seksuologicznych i wenerologicznych są objęte w całości tajemnicą szpitalną.

Jeśli zatem chodzi o operacje ginekologiczne, seksuologiczne i wenerologiczne, władze podatkowe mogą żądać od zakładów leczniczych informacji co do ilości operacji dokonanych przez poszczególnych lekarzy w danym okresie czasu, natomiast nie mogą żądać bliższych danych o tego rodzaju operacjach.

Dyrektor Departamentu
S. Kołakowski

(Znak Min. Sk. D. V. 7286/1/47).

Odpis.

MINISTERSTWO ZDROWIA
Nr GM. II. 920/47

Warszawa, dnia 25 lipca 1947 r.

OKÓLNIK Nr 30/47

w sprawie udzielania przez zakłady lecznicze informacji dla celów podatkowych.

Do

wszystkich Urzędów Wojewódzkich (Wydziały Zdrowia) oraz Zarządów Miejskich: m. st. Warszawy (Resort Zdrowia i Opieki Społecznej) i m. Łodzi (Wydział Zdrowia).

W związku z nasuwającymi się wątpliwościami co do uprawnień organów władz podatkowych do przeglądania prowadzonych przez zakłady lecznicze akt, ksiąg, dokumentów i zapisków oraz co do zakresu danych i informacji, jakich zakłady lecznicze obowiązane są udzielać dla celów podatkowych, Ministerstwo Zdrowia wyjaśnia i zarządza co następuje:

W myśl art. 109 ust. 1 dekretu z dnia 16. V. 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz.U.R.P. Nr 27, poz. 174), wszystkie władze, sądy, urzędy, osoby prawne i fizyczne obowiązane są:

1. zezwalać organom władz podatkowych na przeglądanie wszelkiego rodzaju akt, ksiąg, dokumentów i zapisków;
2. zezwalać na sporządzanie z nich odpisów i wyciągów potrzebnych do ustalenia zobowiązań podatkowych;
3. dostarczać na pisemne żądanie władzy podatkowej bezpłatnie wszelkich posiadanych danych i informacji, potrzebnych do ustalenia zobowiązań podatkowych.

Wobec szczególnych przepisów o przestrzeganiu tajemnicy szpitalnej, zawartych w art. 38 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22. III. 1928 r. o zakładach leczniczych (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 382) oraz w § 21 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14. II. 1931 r. o zakładach leczniczych (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 195), przepisy art. 109 ust. 1 dekretu o postępowaniu podatkowym jedynie w ograniczonym zakresie mogą mieć zastosowanie do akt, ksiąg, dokumentów i zapisków prowadzonych przez zakłady lecznicze oraz do posiadanych przez nie danych i informacji.

Z zestawienia powyższych przepisów wynika, iż nie mogą być przeglądane przez organa władz podatkowych historie chorób, prowadzone przez zakłady lecznicze oraz takie akta, księgi, dokumenty i zapiski, które zawierają dane o stanie zdrowia osób przebywających na leczeniu. Dane i informacje, do których uzyskania uprawnione są władze podatkowe, dotyczyć mogą jedynie spraw nieobjętych tajemnicą szpitalną.

W szczególności, jeśli chodzi o udzielenie przez zakłady lecznicze władzom podatkowym danych i informacji o dokonywanych operacjach, należy przyjąć zasadę następującą:

Zakłady lecznicze obowiązane są na pisemne żądanie władzy podatkowej podać bezpłatnie: 1) datę operacji, 2) imię, nazwisko i adres chorego oraz 3) imiona, nazwiska i adresy lekarzy wykonywujących operację, bądź asystujących przy niej. Wyjątek stanowią dane i informacje dotyczące operacji ginekologicznych, seksuologicznych i wenerologicznych, które nie mogą być podawane władzom podatkowym do wiadomości, jako objęte w całości tajemnicą szpitalną.

Za Ministra
J. Sztachelski
Podsekretarz Stanu

351

OKÓLNIK

z dnia 11 listopada 1947 r.

w sprawie trybu postępowania w stosunku do przedsiębiorstw, które w myśl § 3 rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 22 sierpnia 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 310) powinny ulec zamknięciu.

Ministerstwo Skarbu udziela do wiadomości Izbom Skarbowym oraz Urzędom Skarbowym i Rewizyjnym poniższą instrukcję Ministerstwa Przemysłu i Handlu z dnia 4 listopada 1947 r.

Wykazy, o których mowa w § 1 przytoczonej Instrukcji, Urzędy Skarbowe i Urzędy Rewizyjne sporządzą w dniu 16 listopada 1947 r. i w tymże dniu prześlą je właściwym Władzom Przemysłowym I i II instancji, Delegaturom Komisji Specjalnej oraz Izbom Skarbowym — po jednym egzemplarzu każdej z tych Władz.

Do komisyj, o których mowa w § 6 zdanie 2 instrukcji — Naczelnicy Urzędów Skarbowych i UrzędówRewizyjnych wyznaczą po jednym lustratorze społecznym, a gdyby to było niemożliwe — innego podległego sobie urzędnika skarbowego.

Podsekretarz Stanu
T. Dietrich

(Znak Min. Sk. D. V. 11S20/1/47).

MINISTERSTWO PRZEMYSŁU I HANDLU

INSTRUKCJA Nr 2

z dnia 4 listopada 1947 r.

w sprawie trybu postępowania w stosunku do przedsiębiorstw, które w myśl § 3 Rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 22 sierpnia 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 310) winny ulec zamknięciu.

§ 1.

Najpóźniej do dnia 17 listopada 1947 r. władze przemysłowe otrzymają od urzędów skarbowych i zrzeszeń kupieckich wykazy tych przedsiębiorstw handlowych i usługowych, które wobec niewniesienia należnych opłat za zezwolenia winny na podstawie § 3 Rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 22 sierpnia 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 312) zaprzestać dalszego wykonywania czynności handlowych.

Wykazy o których mowa w ustępie pierwszym niniejszego paragrafu, urzędy skarbowe i zrzeszenia kupieckie prześlą jednocześnie delegaturom Komisji Specjalnej, które dopilnują, aby nie był prowadzony handel potajemny.

§ 2.

Po otrzymaniu wykazów, o których mowa w § 1, władze przemysłowe II instancji ustalą:

1) czy zamknięte zostały wszystkie przedsiębiorstwa (zakłady), które stosownie do przepisów § 1, § 3 i 5 Rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 22 sierpnia 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 310) winny były zaprzestać swej działalności, wobec nieposiadania zezwolenia władz przemysłowych na prowadzenie handlu,
2) czy w wypadku zamknięcia wszystkich lub niektórych przedsiębiorstw wymienionych w ustępie pierwszym zagrożone byłoby lub zostało zagrożone należyte zaopatrzenie ludności danego okręgu w artykuły pierwszej potrzeby.

§ 3.

W stosunku do osób, które po 15 listopada 1947 r. prowadzić będą przedsiębiorstwa pomimo, że nie wniosły opłat, względnie wniosły opłaty w niższej niż należna wysokości, należy niezwłocznie wdrożyć postępowanie karne z art. 27 prawa o wykroczeniach, ponadto wydać nakaz zamknięcia przedsiębiorstwa z zachowaniem przepisów Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22. III. 1928 r. (Dz. U. R. P. z 1928 r., poz. 342, Dz. U. R. P. z 1933 r., poz. 624 i Dz. U. R. P. z 1934 r., poz. 976) o postępowaniu przymusowym w administracji.

Przedsiębiorstwa powinny zostać zamknięte przy użyciu środków bezpośredniego przymusu, najpóźniej w terminie do dnia 25 listopada 1947 r.

§ 4.

Postępowania przewidzianego w § 3 niniejszej instrukcji należy chwilowo zaniechać wyłącznie w stosunku do osób, prowadzących przedsiębiorstwa, których utrzymanie w ruchu jest nieodzownie konieczne dla zaopatrzenia ludności w artykuły pierwszej potrzeby. W stosunku do przedsiębiorstw, które prowadzą handel artykułami pierwszej potrzeby, ale wobec istnienia podobnych przedsiębiorstw w wystarczającej ilości nie są niezbędnie potrzebne, należy wdrożyć postępowanie przewidziane w § 3.

§ 5.

Jeżeli w poszczególnych okręgach okaże się, że stosownie do przepisu § 3 Rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 22 sierpnia 1947 r. o zezwoleniach na prowadzenie przedsiębiorstw handlowych i zawodowe wykonywanie czynności handlowych (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 310) zostały dobrowolnie zamknięte (§ 2 p. 1 instrukcji) lub podlegają przymusowemu zamknięciu (§ 3 instrukcji) przedsiębiorstwa, których utrzymanie w ruchu jest nieodzownie potrzebne dla zaopatrzenia ludności (§ 4 instrukcji) — władze przemysłowe II instancji sporządzą niezwłocznie wykazy tych przedsiębiorstw z podaniem imion i nazwisk właścicieli, charakteru prawnego (właściciel jednoosobowy, spółka, spółka z ogr. odp. i t. p.) oraz siedziby zakładu i przedmiotu handlu.

Wykaz sporządzony stosownie do ustępu poprzedniego, winien być niezwłocznie telegraficznie lub telefonogramem przesłany do Ministerstwa Przemysłu i Handlu (Departament Planowania i Polityki Handlowej), z wnioskiem o wprowadzenie zarządu przymusowego nad przedsiębiorstwami wymienionymi w wykazie, w trybie przewidzianym Dekretem o zarządzie przymusowym (Dz. U. z 1918 r., poz. 67) oraz wskazaniem osoby proponowanej do sprawowania funkcji przymusowego zarządcy. Przymusowym zarządcą powinna być spółdzielnia, przedsiębiorstwo państwowe lub samorządu terytorialnego.

§ 6.

Gdyby wymagał tego interes publiczny, po nadaniu depeszy lub telefonogramu (§ 5) należy osobę proponowaną przez władzę do pełnienia funkcji zarządcy przymusowego, wprowadzić komisyjnie w obecności przedstawiciela Milicji Obywatelskiej, w posiadanie i zarząd przedsiębiorstwa.

W skład Komisji obok przedstawiciela władzy przemysłowej wchodzić powinni: lustrator społeczny oraz po jednym delegacie rady narodowej, związków zawodowych i zrzeszeń kupieckich.

§ 7.

O terminie wprowadzenia w posiadanie należy zawiadomić właściciela przedsiębiorstwa, który ma prawo być obecnym przy wszystkich czynnościach Komisji. Niemożność natychmiastowego doręczenia wezwania albo niestawienie się właściciela, pomimo doręczenia wezwania, nie wstrzymuje czynności Komisji.

§ 8.

Przed przekazaniem przedsiębiorstwa zarządcy przymusowemu Komisja sporządza w 4 egzemplarzach szczegółowy opis inwentarza, znajdujących się w przedsiębiorstwie urządzeń, towarów, pieniędzy i dokumentów. W książkach handlowych należy oznaczyć miejsce, w których znajduje się ostatni wpis. Inwentarz podpisują wszyscy członkowie komisji, właściciel, zarządzca przymusowy i przedstawiciel Milicji. O przyczynach braku podpisu jednej z tych osób należy w protokóle uczynić wzmiankę.

§ 9.

Inwentarz (§ 8) powinien być dołączony do protokółu czynności Komisji, który podpisują te same osoby, które winny podpisać inwentarz.

W protokóle winno znajdować się oświadczenie zarządcy, że rzeczy wymienione w inwentarzu otrzymał i że przyjmuje zarząd przedsiębiorstwa.

§ 10.

Egzemplarz protokółu z inwentarzem otrzymują:

1 — zarządca przymusowy

1 — właściciel przedsiębiorstwa.

Z pozostałych 2 egzemplarzy, jeden Urząd Wojewódzki przechowuje w swych aktach, a drugi tego samego dnia przesyła do Ministerstwa Przemysłu i Handlu (Departament Planowania i Polityki Handlowej) wraz z odpisem decyzji o wprowadzeniu zarządu przymusowego.

§ 11.

Przewidziane w § 6 decyzje o natychmiastowym wprowadzeniu zarządu przymusowego wydają władze przemysłowe II-ej instancji z upoważnienia Ministra Przemysłu i Handlu na podstawie art. 3 dekretu o zarządzie przymusowym z 1918 r., poz. 67.

Wydanie decyzji w myśl § 6 przez władzę przemysłową II-ej instancji dopuszczalne jest tylko wtedy, gdy ze względu na interes publiczny nie można uruchomienia przedsiębiorstwa odroczyć do chwili wydania decyzji przez Ministra.

§12.

W przypadkach, gdy decyzję o wprowadzeniu zarządu przymusowego wydaje Minister, władze przemysłowe zachowują ten sam tryb postępowania, który został przewidziany w §§ 6—11 niniejszej instrukcji.

§ 13.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 4 listopada 1947 r.

Minister Przemysłu i Handlu
w/z E. Szyr

Cena Zł. 13

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Prenumerata: roczna 1500; półroczna zł 850; kwartalna zł 500; miesięczna zł 200.

Prenumeratę należy wpłacać na konto czekowe Administracji Dzinnika Urzędowego Ministerstwa Skarbu w P. K. O. Nr I-4428, podając cel wpłaty, nazwę instytucji względnie nazwisko i imię wpłacającego, adres oraz okres czasu którego prenumerata dotyczy. Wysyłkę egzemplarzy dokonuje się po otrzymaniu wpłaty. Prenumeratę przyjmuje się na okresy od miesiąca następnego po dokonaniu wpłaty, jednak na okres nie dłuższy niż do końca 1947 r.

Reklamacje z powodu nieotrzymania numeru należy zgłaszać we właściwym Urzędzie pocztowym natychmiast po otrzymaniu następnego kolejnego numeru. Reklamacje kierowane do Administracji pozostaną bez odpowiedzi. Pojedyńcze numery są do nabycia w Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.
Cena ogłoszeń za 1 milimetr szerokości 1 szpalty, wvnosi zl 70.

Druk. PWPW. Warszawa, Sanguszki 1.